

HET VERENIGINGSWEEKEND OP TEXEL, 5-7 NOVEMBER 2004

Waar was u?

Marijke Nauta¹ & Gert Immerzeel²

¹ Jan Vermeerlaan 33, 2343 CT Oegstgeest

² Straatweg 23, 3621 BB Breukelen

Nauta, M.M. & Immerzeel, G.J. 2005. Report on the weekend foray on Texel. Coolia 48(2): 44-47.

Het was al halverwege de week voordat het weekend van de NMV op Texel zou plaatsvinden. We hadden nog steeds niets gehoord. “Zou het wel doorgaan” vroegen we ons bezorgd af. Een telefoontje aan de immer montere Arjan Stroo, de organisator, loste alles op: “Natuurlijk gaat het door, maar er komen wel wat weinig mensen”. De post met deelnemerslijst en informatie is onderweg, had er al moeten zijn. En de volgende dag, het was inmiddels al donderdag, lag inderdaad bij huize Nauta het convocaat in de bus. Bij sommigen echter zou dit papier nooit aankomen....of zat het bij thuiskomst na het weekend in de bus.

Vrijdag

Op vrijdag togen eerste auteur en haar ega per trein en boot naar Texel. Dat is tegenwoordig een hele onderneming met de NS, en een waddenkaartje bestaat ook al niet meer. Onderweg ontmoetten we de organisator en het paddestoelenduo uit Diemen. Aan de overkant gekomen, inmiddels alweer enige uren na vertrek, huurde ons groepje een fiets. Het viel niet mee om naar de jeugdhierberg (tegenwoordig heet dat StayOkay) te fietsen met een microscoop in de rugzak, vooral niet omdat de wind tegen was (altijd toch) en het laatste stukje venijnig omhoog ging. Bij de jeugdhierberg aangekomen alvast de spullen op de niet al te riant 6-persoons kamers gezet, waarbij er gelijk een zogenaamde snurkkamer werd gecreëerd. Enige andere deelnemers waren ook al aanwezig, zodat we met een select gezelschap verder langs de waddendijk naar het noorden fietsten, op jacht naar wasplaten. Uiteindelijk geraakten we op de Museumdijk, een oude niet verzwaarde waddendijk, waarbij een nieuwe dijk aan de landzijde op gepaste afstand is verzezen. Het mooie talud ligt aan de landzijde, west georiënteerd en is zeer steil. Dit was gelijk een topper. Zoals een der deelnemers verwoordde: “Nog nooit zo veel en zulke grote Weidewasplaten gezien als hier, over een afstand van enkele honderden meters is de dijk vleeskeurig gevlekt van de weidewasplaten. Ook verder een super wasplattendijk met Zonnegloedknotszwammen (*Clavaria incarnata*) tot wel 10 cm hoog en 1 cm dik. Wel guur koud en zeer winderig.” (met dank aan Leo Jalink). Naast de

De Weidewasplaat, *Hygrocybe pratensis*.

De Weidewasplaat, *Hygrocybe pratensis*.

Weidewasplaat (*Hygrocybe pratensis*) stonden er nog een achttal andere wasplaten waaronder de Kleverige (*H. glutinipes*), de Grauwe (*H. unguinosa*), de Gele (*H. chlorophana*) en de Wansenwasplaat (*H. obrussea*). Vijf knots- en koraalzwammen en de Fijngeschubde aardtong *Geoglossum fallax* maakten het feest compleet. Tegen donker worden aanvaardden we bibbere de thuisreis naar de warme hap van de strenge kok en het al te lekkere bokbier van de jeugdherberg.

's Avonds kwamen de laatste deelnemers zodat we met elf man/vrouw stek waren en werd er gedetermineerd en gemicroscopiseerd. Aangezien we aan tafeltjes in een soort doorloopgang zaten trokken we veel bekijks en werd er heel wat uitgelegd. Een educatief verantwoord Verenigingsweekend.

Zaterdag

De Slufterbollen stonden op het programma, een gebied aan de Noordzeekant van Texel, op voorspraak van de inmiddels bij de groep gevoegde autochtone mycologen. De luie lieden namen de auto, de diehards namen de fiets. Onderweg namen de fietsers nog even een dijkje middenop het eiland mee met 6 wasplaten en 2 knotszwammen. Het gewone spul (we werden al wat verwaand): de Gele wasplaat (*Hygrocybe chlorophana*), de Zwartwordende wasplaat (*Hygrocybe conica* f. *conica*), de Kabouterwasplaat (*Hygrocybe insipida*), de Gewone weidewasplaat (*Hygrocybe pratensis* var. *pratensis*), Papegaaizwammetje (*Hygrocybe psittacina*) en het Sneeuwzwammetje (*Hygrocybe virginea* var. *virginea*), en de Gele (*Clavulinopsis helveola*) en de Verblekende knotszwam (*Clavulinopsis luteoalba*). Bij de parkeerplaats aangekomen waren de fietsers inmiddels doorweekt, en waren de drooggebleven gemotoriseerde mycologen al druk bezig zwammen te fotograferen onder een paraplu. De bui hield gelukkig spoedig daarna weer op, zodat we weer zonder druppels op de brillen paddestoelen konden zoeken op een verder vooral zonnige excursie. Er stond zo laat in het jaar het nodige aan verschillende soorten, waaronder natuurlijk typische duinsoorten als de Dwergleemhoed (*Agrocybe pusiola*), het op mos groeiende Gerimpeld mosoortje (*Arrhenia retiruga*) en Oranje mosbekertje (*Neottiella rutilans*), de Groene mycena (*Mycena chlorantha*), de Duintaailing (*Marasmius anomalus*), en natuurlijk de Melige bovist (*Bovista aestivalis*) en de Kleine bovist (*Bovista pusilla*) en op gele plasplekken groepjes Kleine grauwpkop (*Tephrocybe tylicolor*).

In de Slufterbollen liggen een aantal mooie door schapen begraasde graslanden, waar alweer de nodige wasplaten stonden.

Hier vonden we bijvoorbeeld de Verblekende wasplaat (*Hygrocybe luteolaeta*), volgens Marcel Groenendaal nog nimmer op Texel gevonden, en de prachtig blauwe *Entoloma dichroum* (Blauwe stippelsteelsatijnzwam). De terugweg werd door de zeereep aanvaard, waarbij we weer de nodige paddestoelen zagen die daar thuishoren: de Duinstinkzwam (*Phallus hadriani*), de Duinfranjehoed (*Psathyrella ammophila*), en de Duinveldridderzwam (*Melanoleuca cinereifolia*). Een verrassing was het Duinmatkopje (*Simocybe maritima*). Vanaf de zeereep was het worstelen geblazen om terug naar de parkeerplaats te komen: dwars door bramen, duindoorn, vlierbosjes etc. Uiteindelijk geraakte iedereen heelhuids uit de bosschages waarna we weer naar de warme jeugdherberg konden gaan. Tijdens het overigens behoorlijk goede warm eten keek de kok zo mogelijk nog strenger, en luid gelachen mocht er beslist niet! Het determineren en het bier maakte veel goed.

Zondag

Deze dag begon niet zo goed: de mevrouw die voor het ontbijt moest zorgen lag nog op een oor, terwijl de gasten hongerig zaten te wachten.

Uiteindelijk is de beheerder dankzij Arjan gewekt en konden we ontbijten. De spullen werden na het eten ingepakt en in een aparte ruimte

neergezet. Daarna begon de dag echt goed: windstil en strak blauwe lucht. De eerste ontmoetingsplaats, waar de jas al uit kon, was een op het oog erg ordinaire wegberm, die echter aan de greppelkant een onvoorstelbare rijkdom aan wasplaten blootgaf: de beroemde Hoornderwegberm (zie Coolia 47(3): 169-172)! Dit is één van de laatste vindplaatsen in Nederland van de Granaatbloemwasplaat (*Hygrocybe punicea*), die er in onvoorstelbare aantallen stond, de een nog mooier dan de ander. De fotografen schoten het ene na het andere plaatje, waarbij opviel dat de digitale camera tegenwoordig in de meerderheid is. Ook de Prachtwasplaat (*Hygrocybe aurantiosplendens*) werd vele malen op de gevoelige plaat en de Flash geheugenkaart vastgelegd. Nu was het maar goed dat het aantal deelnemers beperkt was, anders was het uitdelen van nummertjes met zandloper voor alle fotografen nodig geweest om ooit nog in de Mokbaai te komen die dag. Verder stonden er nog zo'n 7 andere wasplaten, waaronder de Scharlaken wasplaat (*Hygrocybe coccinea*). Duizelig van de mooie kleuren reden we verder naar de omgeving van de Mokbaai, waarbij we een flink stuk hebben gewandeld en paddestoelen gekeken, maar de vondsten vielen hier behoorlijk tegen. Maar goed, geen waarneming is ook een waarneming. Het meest gefotografeerde object was nog wel het Zandputje (*Geopora arenicola*), gewoon omdat 'ie zo mooi was. Opvallend afwezig waren de aardsterren, op de Bruine (*Gastrum elegans*; ook zeer fotogeniek) en de Heideaardster (*Gastrum schmidelii*) na. De Bruine aardster kreeg Leo Jalink de volgende dag van een collega op het werk nog eens te zien: de

betreffende collega was toevallig ook op Texel geweest op dezelfde plaats, ongeveer 30 minuten eerder!

Hierna gingen de meeste mensen tevreden naar huis, wat Leidse mycologen bleven tot het donker werd buiten paddestoelen zoeken en belandden en passant nog in het Hoornse bos, waar het werkelijk wemelde van de Narcisamanieten (*Amanita gemmata*).

Het was dus een zeer bevredigend weekend, en we vragen ons af waarom u er eigenlijk niet was? In plaats van een saai soortenlijst hebben we wat digitale sfeerplaatjes bij dit verslag opgenomen.

NOTITIES UIT DE IJSSELMEERPOLDERS (8)

Peziza obtusapiculata Moravec

T.A. van den Berg

Wittemerslag 17, 8131 Wijhe

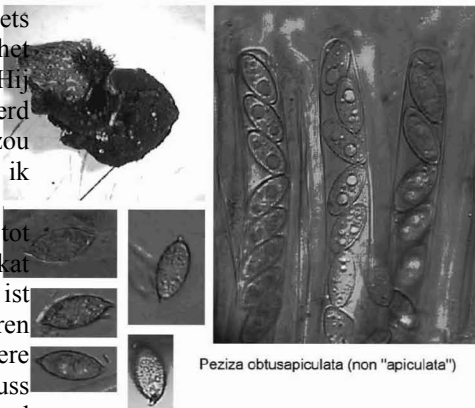
Van den Berg, T.A. 2005. Notes from the IJsselmeerpolders (8). *Peziza obtusapiculata* Moravec. *Coolia* 48(2): 47-49.

Peziza obtusapiculata, found in 2004 in 'Bremerbergbos', is reported as new for the Netherlands. A description is given and the nomenclature is briefly discussed.

Tijdens de NMV-excursie van 14 augustus 2004 in het Bremerbergbos vond ik op het kleiige bospad een klein bruin schijfje. Thuis gekomen werd een preparaat gemaakt en tot mijn verbazing zag ik tussen de 'normale' sporen ook een paar met een lange spitse punt aan de polen. De ascustoppen kleurden blauw met Melzers reagens en je denkt gelijk: "*Peziza*". In de tabel van Hohmeyer (1986), die ik dan meestal als eerste raadpleeg, wordt op een gegeven ogenblik gevraagd of de sporen apiculat zijn en bij 'ja' word je verwezen naar een artikel van Häffner (1986) in hetzelfde nummer van het Zeitschrift für Mykologie.

In "Die apikulaten Becherlinge" staat een provisorische tabel tot de soorten en met behulp hiervan kwam ik tot *Peziza apiculata*, maar aangezien deze soort noch in het 'Overzicht' (Arnolds et al., 1985), noch in de aanvullingen vermeld staat en het dus iets bijzonders zou moeten zijn, besloot ik het exsiccataat op te sturen naar J. Häffner. Hij mailde dat zijn microscoop gerepareerd moest worden, maar dat ik t.z.t. bericht zou krijgen. Begin januari 2005 ontving ik bericht: het was *Peziza obtusapiculata*.

Op grond van het volgende was hij tot deze conclusie gekomen: "Das Exsikat befindet sich im frühen Reifezustand, ist noch nicht ausgereift. Die meisten Sporen haben noch keine Apiculi ausgebildet, andere zeigen unvollständige Apiculi. Man muss sehr lange suchen, um bereits weitgehend

Peziza obtusapiculata (non "apiculata")